

Ο Αιτωλίας και Ακαρνανίας Δαμασκηνός για το Ευαγγέλιο της Κυριακής Ζ' Ματθαίου

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Αιτωλίας και Ακαρνανίας

© Γραφείο Τύπου Ι.Μ.Α.Α.

Την Ενορία των Σαρδινίων Αμφιλοχίας επισκέφθηκε ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Αιτωλίας και Ακαρνανίας κ. Δαμασκηνός την Κυριακή 11 Αυγούστου 2024, όπου στον Ενοριακό Ιερό Ναό της Αγίας Τριάδος χοροστάτησε στην Ακολουθία του Όρθρου και προεξήρχε στην Αρχιερατική Θεία Λειτουργία.

Κατά την απόλυση της Θείας Λειτουργίας ο Σεβασμιώτατος απένειμε το οφφίκιο του Οικονόμου στον Εφημέριο της Ενορίας, π. Παύλο Παρασκευά, τον οποίο επήνεσε και ευχαρίστησε για την μέχρι σήμερα ιερατική του διακονία.

Ο Σεβασμιώτατος κατά το κήρυγμά του ανέλυσε το Ευαγγελικό ανάγνωσμα της Κυριακής αναφέροντας τα εξής:

«Δύο ακόμη συγκλονιστικά θαύματα μας παρουσιάζει η σημερινή ευαγγελική περικοπή. Στο πρώτο, δύο τυφλοί ξαναβρίσκουν το φως τους με ένα μόνο άγγιγμα του Ιησού. Στο δεύτερο, ένας κωφάλαλος δαιμονισμένος ελευθερώνεται από το

δαιμόνιο και επιστρέφει στα αγαπημένα του πρόσωπα απολύτως υγιής.

Ευγνωμοσύνη και δοξολογία γεμίζουν την καρδιά μας εξαιτίας αυτών των δύο θαυμαστών εξιστορήσεων. Μία όμως πιο προσεκτική ανάγνωση της σημερινής ευαγγελικής περικοπής θα μας προβληματίσει και, ίσως, συνοδεύσει την ευγνωμοσύνη και την δοξολογία με κάποια απογοήτευση. Μία απογοήτευση που πηγάζει από τις αντιδράσεις των ανθρώπων, οι οποίοι, παρά τα θαύματα που συμβαίνουν ενώπιόν τους, επιμένουν στην πνευματική τους τύφλωση, αρνούνται να αποδεχτούν αυτό που αντικρίζουν και μάλιστα το διαστρεβλώνουν σε τέτοιο βαθμό, ώστε να το θεωρούν – άκουσον άκουσον – δαιμονικό.

Την περασμένη Κυριακή γίναμε μάρτυρες της αρνήσεως των Γραμματέων και των Φαρισαίων να εκμεταλλευτούν την σπάνια δωρεά να είναι μάρτυρες ενός υπέρλογου θαύματος, της ιάσεως του παραλυτικού, και, μέσω αυτού, να προσεγγίσουν το κορυφαίο μυστήριο της ενανθρωπίσεως του Θεού, το οποίο εμφανίστηκε μπροστά στα μάτια τους. Τους είδαμε να χαρακτηρίζουν ως βλασφημία την αποκάλυψη της θείας δυνάμεως του Κυρίου, η οποία Του επέτρεψε να δωρίζει την άφεση των αμαρτιών του παραλυτικού. Σήμερα, όμως, η διαστροφή κορυφώνεται και, όντως, ο αναγνώστης μένει έκπληκτος μπροστά στην δύναμη του εσκοτισμένου ανθρώπινου νου να διαστρέφει ολοκληρωτικά την αλήθεια και να θεωρεί την θεία ευεργεσία ως δαιμονική ενέργεια. Αυτή ακριβώς είναι η αντίδραση των Φαρισαίων, όταν βλέπουν τον δαιμονισμένο να ελευθερώνεται και να γιατρεύεται. Την ώρα που ο απλός λαός δοξάζει τον Θεό για τα θαυμάσια και υπερκόσμια που πραγματοποιούνται ενώπιόν του, Γραμματείς και Φαρισαίοι, διαχρονικοί εκπρόσωποι όλων των αρνητών και πολεμίων της Χριστιανικής πίστεως, είναι έτοιμοι να υιοθετήσουν τον πιο ακραίο παραλογισμό, αρκεί να μην ομολογήσουν τον Χριστό ως Θεάνθρωπο και Λυτρωτή.

Στο σημερινό Ευαγγέλιο, ένας δαιμονισμένος επιστρέφει στην φυσιολογική ζωή. Παρόντες, όμως, είναι κάποιοι άνθρωποι που – τρομερό και να το πει κανείς – συμπεριφέρονται ως όντως δαιμονισμένοι, ως υπάρξεις προσκολλημένες στο απόλυτο ψεύδος, ως εργάτες της απόλυτης διαστρεβλώσεως, όπως ακριβώς ο πειρασμός διαστρέβλωσε την αλήθεια στους Πρωτοπλάστους και τους ώθησε στο Προπατορικό αμάρτημα. Ποιά είναι άραγε η αιτία αυτής της απόλυτης καταπτώσεως;

Σήμερα έχουμε την εξήγηση: Ο στερημένος από την Χάρη και το φως του Θεού ανθρώπινος νους γίνεται εύκολη λεία της δαιμονικής ενέργειας, η οποία του παρουσιάζει το ψέμα ως αλήθεια, την πλάνη ως αποκάλυψη, το αγαθό ως κακό. Οι Γραμματείς και οι Φαρισαίοι, για μία ακόμη φορά, γίνονται μάρτυρες ενός μεγαλειώδους θαύματος. Και όμως! Ο αφώτιστος νους τους ερμηνεύει την οφθαλμοφανή και αδιαμφισβήτητη θεϊκή φιλανθρωπία ως ενέργεια δαιμονική. Τί ειρωνεία! Φαινομενικά, παρουσιάζονται ως εχθροί του δαίμονα και γι' αυτό τον λόγο εμφανίζονται να περιφρονούν και να οργίζονται κατά του Χριστού, τον Οποίον, ουσιαστικά, θεωρούν δαιμονισμένο. Στην πραγματικότητα όμως, βρίσκονται υπό την επίδραση εκείνου που φαινομενικά απεχθάνονται, του ίδιου του διαβόλου, συμμεριζόμενοι το μίσος και την εχθρότητά του για τον Θεό του φωτός και της αληθείας.

Η ανθρώπινη λογική όντως επαναστατεί, διαπιστώνοντας πως, ένα θαύμα μπορεί να σκανδαλίσει και να αποβεί πρόξενος απομακρύνσεως από τον Θεό, αντί για γέφυρα προς συνάντησή Του. Είναι όμως γεγονός! Συμβαίνει, και μάλιστα συχνά. Αυτό το γνωρίζει ο Κύριος και για τον λόγο αυτό, επιβάλλει στους δύο τυφλούς να μην δημοσιοποιήσουν το θαύμα, λέγοντάς τους: «Προσέξτε να μην το μάθει κανείς»!

Ποιά αιτία κρύβεται πίσω από αυτήν την επιθυμία Του; Γνωρίζει ο Κύριος πως, ένα θαύμα είναι δυνατόν, την μία ψυχή να την λυτρώσει και την άλλη να την κολάσει, εάν δεν υπάρχουν οι κατάλληλες πνευματικές προϋποθέσεις. Επιθυμεί, λοιπόν, ο

Χριστός μας να προφυλάξει ορισμένους εσκοτισμένους συμπατριώτες Του από τον σκανδαλισμό, καθώς, ως Θεός, γνωρίζει τα μύχια της ψυχής του κάθε ανθρώπου.

Η στάση του αυτή αποτελεί και για μας ένα δίδαγμα, ώστε να μην προβάλουμε αδιακρίτως θαύματα, θεωρώντας πως αποτελούν για όλους ανεξαιρέτως τους ανθρώπους ατράνταχτες αποδείξεις θείας δυνάμεως. Ένα θαύμα, τον πνευματικό άνθρωπο μπορεί να τον οδηγήσει σε δοξολογία, ενώ τον αποξενωμένο από την Θεία Χάρη στον απόλυτο σκανδαλισμό και την άρνηση, όπως ακριβώς συνέβη στο δεύτερο θαύμα, το οποίο έγινε ενώπιον των πνευματικά τυφλών Γραμματέων και των Φαρισαίων.

Οι Πατέρες της Εκκλησίας μας και ιδιαίτερα οι Νηπτικοί Γέροντες της ερήμου, στηριζόμενοι στην πνευματική τους εμπειρία, μας διδάσκουν πως η αλήθεια δεν αποτελεί καρπό λογικών συλλογισμών, έρευνας της διανοίας η ακόμη και ορατών αποδείξεων, όπως τα θαύματα. Για την ορθόδοξη παράδοσή μας, η αλήθεια δεν συλλαμβάνεται νοητικά, αλλά αποκαλύπτεται μέσω της προσωπικής σχέσεως με τον Θεό, ως την πηγή της μόνης αληθείας. Χωρίς συστηματικό πνευματικό αγώνα για κάθαρση από τα πάθη, ο Χριστός, ως φως και αλήθεια, μένει μακρινός και κρυμμένος από τον ανθρώπινο νου. Δεν υπάρχει αλήθεια χωρίς το φως του προσώπου Του. Το φως της αλήθειας αποτελεί καρπό του φωτός της παρουσίας Του στην καρδιά μας. Για τον λόγο αυτό, κατά την διάρκεια της δοξολογίας, πριν τη, Θεία Λειτουργία, απευθυνόμαστε προς τον Κύριο λέγοντας: «Εν τω φωτί Σου οψόμεθα φως!»

Από την στιγμή που το φως του Χριστού εγκαθίσταται στην ψυχή του ανθρώπου, ο ανθρώπινος νους, διαυγής και φωτισμένος, βλέπει παντού, σε κάθε κτίσμα και ιδιαίτερα σε κάθε άνθρωπο, το φως της θεϊκής παρουσίας. Για τον άνθρωπο του Θεού, τα πάντα αποτελούν θαύμα και αναμφισβήτητη απόδειξη της απανταχού παρουσίας Του. Τα θαύματα, που συχνά χρησιμοποιούμε ως μέσον πειθούς προς τους αμφισβητίες της πίστεώς μας δεν μπορούν να έχουν κανένα αποτέλεσμα, όσο απουσιάζει εκ μέρους τους μία, έστω και στοιχειώδης σχέση με το πρόσωπο του Θεανθρώπου. Εάν όμως η ψυχή ενισχύει διαρκώς τους δεσμούς της με τον Εσταυρωμένο και Αναστημένο Χριστό, το θαύμα έρχεται, όχι ως απόδειξη αλλά ως επιβεβαίωση μιας πίστεως που έχει ήδη μεταμορφώσει τον εσωτερικό άνθρωπο και τον έχει πλημμυρίσει με φως και άφατη χαρά.

Για τον λόγο αυτό, ας θέσουμε ως προτεραιότητα την διαρκή συμμόρφωσή μας με το θέλημα του Θεού και την ενθρόνισή Του στον θρόνο της καρδιάς μας. Ας ενισχύουμε, μέσω της προσευχής, τον διάλογο μαζί Του, ο Οποίος είναι ήδη εγκατεστημένος μέσα μας από την στιγμή του Βαπτίσματός μας. Όσο αποκτούμε νουν Χριστού, μέσω της ζωής και των Μυστηρίων της Εκκλησίας μας, τόσο θα αναγνωρίζουμε διαρκώς την άπειρη αγάπη Του, γινόμενοι ολοένα και περισσότερο μάρτυρες και φορείς της δικής Του Αληθείας και φιλανθρωπίας προς όλο τον κόσμο».

Περισσότερες φωτογραφίες:

